

HỒI 163

Phê Phong Trượng Pháp

“Cạch!”

Then cửa gãy đoạn. Cánh cửa căn phòng bốn người đang ngồi tự động bật ra.

Ba người Từ Tử Lăng, Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn đã thân kinh bách chiến, gặp đủ hảo thủ trong thiên hạ, trong lòng cũng không khỏi ngấm ngấm sợ hãi. Bọn họ tự đánh giá mình có thể cách không vận kinh làm cửa bật mở, nhưng tuyệt đối không thể dùng kinh lực làm gãy cả then cửa như người này. Chỉ nội bản lĩnh này, cũng đủ thấy người này quyết chẳng kém Ninh Đạo Kỳ là mấy.

Bốn ánh mắt cùng lúc nhìn qua cánh cửa đã bật mở, quan sát khu vườn đã biến thành sơ xác tiêu điều.

Hồng nhan bạch phát, sự đối cực mạnh mẽ đó làm bọn họ nảy sinh một ấn tượng khó quên. Độc Cô Phượng đẹp tựa thiên tiên đang đỡ một lão phụ nhân tóc trắng như cước, hai mắt mờ mờ, giống như đã mất đi ánh sáng, trên mặt đầy những nếp nhăn chằng chịt, nhưng cũng đầy vẻ quý phái bước qua cánh cổng.

Lão phụ nhân vận hắc y, bên ngoài khoác một tấm áo khoác bằng lụa trắng, trán dô ra phía trước, gò má hóp lại, kỳ lạ là làn da trắng bệch của bà ta lại ẩn hiện một sắc hồng nhuận không thuộc về niên kỷ của bà ta. Lão phụ nhân này e phải gần trăm tuổi, thân hình cực cao, cho dù đã khom lưng xuống nhưng vẫn cao hơn Độc Cô Phượng đến nửa cái đầu, nếu bà ta mà đứng thẳng lên, có lẽ cũng phải cao tương đương với Khấu Trọng. Hai mí mắt sụp xuống khiến bà lão như chỉ đang nhìn chằm chằm xuống đất, nhưng cả bốn người bọn Khấu Trọng đều cảm thấy ánh mắt lạnh lùng tàn khốc của bà ta đang quét qua trên người mình.

Cảm giác đó khiến sống lưng họ lạnh toát.

Giương mặt tức giận bùng bùng của Độc Cô Phượng vẫn đẹp mê người, dẫu môi lên nhìn ba người bọn Khấu Trọng và Hư Hành Chi với vẻ coi thường, uốn ngược kiêu ngạo nói: “Các người tưởng rằng làm vậy có thể thoát được người ta sao? Hừ, đạo hành còn kém lắm!”.

Khấu Trọng thấp giọng kêu lên: “Là Vu Sở Hồng!”.

Dù gã đã vận công hạ thấp thanh âm nhưng vẫn không giấu nổi lão bà bà nhìn bề ngoài có vẻ lộm khộm này, song mục bà ta sáng rực lên, nhìn chăm chăm về phía Khấu Trọng, rít lên: “Dám gọi thẳng tên lão thân ra, đáng đánh!”.

Ánh mắt của bốn người tự nhiên dừng lại trên cây quả trượng dài chừng năm thước giống như cây tre tạc từ bích ngọc của Vu Sở Hồng. Lúc này Vu Sở Hồng đã hất Độc Cô Phượng ra, nhảy vào trong phòng, thân pháp nhanh như điện chớp.

“Choang! Choang!”.

Tĩnh Trung Nguyệt và Trảm Huyền kiếm cùng lúc rời vỏ. Đối phương là đệ nhất cao thủ của Độc Cô phiệt, nếu để cây bích ngọc trượng nhìn giống món đồ chơi đó đánh cho một cái, đảm bảo Khấu Trọng không cần phải đi đâu nữa.

Thân hình lộm khộm của Vu Sở Hồng đột nhiên thẳng dậy, mái tóc bạc trắng phát phơ, những nếp nhăn trên mặt ẩn hiện sắc hồng, hai đạo mục quang xạ ra những tia nhìn sắc bén như bảo đao bảo kiếm, bộ dạng kỳ dị hết sức.

Từ Tử Lăng ngồi đối diện với cửa lớn, thấy bà ta nhảy vào liền khẽ kêu lên: “Tránh ra!”, đoạn song chưởng tề xuất, đánh vào cạnh bàn, đồng thời bắn người về phía sau.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn cũng cùng lúc nhảy sang hai phía, chiếc bàn xoay tròn lao vút đi như một chiếc bánh xe, bắn về phía Vu Sở Hồng. Kỳ quái là chén bát trên bàn cũng xoay tít theo mặt bàn, nhưng một giọt rượu cũng không bị bắn ra ngoài, đương nhiên là cũng không đổ nghiêng đổ ngã hay rơi xuống đất.

Ánh mắt Vu Sở Hồng thoáng lộ vẻ kinh ngạc, nhanh nhẹn bắn người lên cao như một bóng u linh, khi chiếc bàn qua bên dưới chân bà ta, chân phải lộ ra dưới hắc bào, mũi chân điểm khẽ lên mặt bàn đang xoáy với tốc độ kinh người.

Bốn người giờ mới thấy bà ta chân phải đi hài thêu hoa màu đỏ, còn chân trái thì đi hài xanh.

“Rắc!”.

Bốn chiếc chân vững chắc gãy vụn, nhưng mặt bàn vẫn nguyên vẹn như cũ, đổ xập xuống đất, một rọt rượu cũng không đổ ra ngoài, giống như có người cẩn thận đặt nó xuống đất vậy.

Một chiều này đương nhiên đã thắng Từ Tử Lăng.

Khấu Trọng biết rõ nếu để Vu Sở Hồng đoạt mất tiên cơ, tất cả bọn sẽ nguy to, bèn cười dài một tiếng, Tinh Trung Nguyệt chém ra như lưu tinh xẹt ngang bầu trời, quét vào chân Vu Sở Hồng.

Kinh khí mãnh liệt lập tức tràn ngập cả gian nhà.

Hư Hành Chi tuy miễn cưỡng cũng có thể coi là một hảo thủ, nhưng so với ba người bọn Khấu Trọng tự nhiên là còn kém rất xa. Khi Khấu Trọng vận công, y đã cảm thấy xung quanh gã có một luồng khí xoáy tròn cắt vào da thịt, vội vàng kinh hãi nhảy lui ra phía sau.

Vu Sở Hồng hiển nhiên không ngờ ba người lại dũng mãnh đến vậy, nhưng vẫn không chút sợ hãi, ngửa miệng phát ra một tràng cười khó nghe như loài cú vọ kêu đêm, khế lặc mình trên không, tránh khỏi một đao hiểm ác của Khấu Trọng, nhảy vào giữa ba người.

Cánh tay khô gầy của bà ta vung lên phía trước một cái, lập tức cả phòng ánh lên trượng ánh xanh lét, bao trùm ba người vào trong. Bất luận về tốc độ, về kinh đạo đều đạt đến mức kinh thế hãi tục. Lợi hại nhất chính là mỗi một trượng đều đẩy ra những đạo kinh khí cắt da cắt thịt, khiến người ta khó thể chống đỡ.

Những tiếng “keng! Keng...!” như châu ngọc chạm nhau vang lên liên miên bất tuyệt.

Hư Hành Chi công lực yếu kém, chỉ là kinh phong cho bích ngọc trượng tạo ra cũng đủ khiến hai tai y đau buốt, đành phải lùi lại ra phía cửa sau.

Bạt Phong Hàn đứng yên bất động, lạnh lùng quát: “Phệ Phong Trượng Pháp, quả nhiên danh bất hư truyền”.

Trầm Huyền kiếm trong tay y hóa thành một vùng kiếm ảnh, thủ vững như một bức tường thành. Y xưa nay luôn dùng mảnh liễu mạng, lại thêm công lực vừa mới đại tiến, nhưng cũng chỉ giữ thủ thế, không dám mạo hiểm tấn công, từ điểm này có thể thấy được uy thế của Vu Sở Hồng thế nào.

Khấu Trọng thì càng thêm hưng phấn, triển khai những chiêu thức liễu mạng đánh cận chiến, xông thẳng vào màn trượng ảnh trùng trùng của Vu Sở Hồng, tựa như muốn lấy mạng đổi mạng.

Từ Tử Lăng điểm ra một chỉ, nhắm đúng đầu trượng của Vu Sở Hồng đang quét tới, chỉ thấy một cổ chân khí sắc bén như đao, dồi dào như sóng biển đập bờ đi qua đầu ngón tay, công vào nội thể gã. Từ Tử Lăng như bị điện giật, lui về sau hai bước, trong lòng thâm kinh hãi.

Nên biết rằng hiện giờ Vu Sở Hồng đang phải cùng lúc ứng phó với ba đại cao thủ, nếu chỉ dựa vào nội kinh, làm sao có thể thắng được hợp lực của ba người, nhưng bà ta lại có thể dùng bộ pháp linh diệu, kinh công tuyệt thế để mỗi lúc lại ở một vị trí khác nhau, khiến người ta không thể ngờ được, thậm chí là Dịch Kiếm Thuật cũng không thể sử dụng được.

Nếu không phải kinh mạch cả ba đã được cường hoá, thì chỉ một trượng này cũng đủ khiến gã phải thổ huyết thọ thương rồi.

Tiếng “Đinh đinh đinh” vang lên không ngớt, càng làm tăng thêm vẻ khốc liệt của trận ác chiến.

Từ Tử Lăng lại tiếp tục xông lên, gia nhập vòng chiến.

Đao quang kiếm ảnh và quyền cước biến hóa vô biên của Từ Tử Lăng từ bốn phương tám hướng công về phía Vu Sở Hồng, Bạt Phong Hàn sau khi ổn định cước bộ cũng đã chuyển thủ thành công.

Lão bà tử này không ngờ chiêu nào cũng ngạnh tiếp, dựa vào nội công tuyệt thế phá nát từng đợt công kích liên hoàn của ba người, đồng thời huy trượng phản công, bao trùm ba người trong màn trượng ảnh.

Đột nhiên trượng thế dừng lại.

Vu Sở Hồng lắc mình ba cái, nhảy ra khỏi vòng chiến, lùi ra ngoài cửa, không ngừng thở hổn hển.

Độc Cô Phụng vội chạy tới bên cạnh bà tai, đưa tay xoa nhẹ lên bối tâm, mắt hạnh tròn lên tức giận: “Đều tại các người không tốt, nếu làm lão lão phát bệnh, ta sẽ giết hết các người!”.

Ba người đều ngây ra, dở khóc dở cười không biết phải làm sao, trong lòng cũng thâm kinh hãi.

Phệ Phong Trượng Pháp của lão thái bà này đã đạt tới mức độ xuất thần nhập hoá, siêu phàm nhập thánh rồi. Cây bích ngọc trượng lọt vào cánh tay khô khốc khẳng khiu như hai khúc cây của bà ta, đã chuyển hóa thành một thứ vũ khí không thể gọi tên, chẳng những

có thể lúc cương lúc nhu, lúc rắn lúc mềm, mà còn có thể phát huy được chỗ sở trường của roi, kiếm, dao, côn, mâu... biến hóa vô cùng, khiến ba người không thể nắm bắt. Chiêu số lợi hại nhường này, quyết chẳng kém hơn ma công của Chúc Ngọc Nghiên.

Nội công của bà ta lại càng cao thâm khó dò, với công lực sau khi được Hòa Thị Bích cường hóa của cả ba cũng không thể làm gì được. Nếu không phải bệnh suyễn “nổi danh thiên hạ” của bà ta tái phát, e rằng ít nhiều gì ba người cũng phải thọ chút nội thương rồi.

Có điều hiện giờ bọn họ cũng được lợi không ít. Vu Sở Hồng toàn lực tấn công, không ngờ đã giúp bọn họ hoàn thành quá trình cường hóa kinh mạch mà Hòa Thị Bích đã khởi phát. Trong khi quyết chiến với lão bà tử này, điều duy nhất bọn Khấu Trọng có thể làm chính là tận hết sở năng, phát huy công lực đến cực điểm, làm kinh mạch toàn thân được thông suốt thêm một bước nữa, đạt tới sự cường hóa trọn vẹn.

Ba người đều kinh hãi, nhưng lại không biết sự kinh hãi trong lòng Vu Sở Hồng so với họ chỉ hơn chứ không kém. Thì ra Phệ Phong Trượng Pháp của bà ta vốn không sợ quần chiến, địch nhân càng đông thì càng phát huy được điều dụng tá lực đả lực của trượng pháp, thêm vào bộ pháp huyền ảo tuyệt luân, nên cho dù có thêm vài địch thủ cũng giống như là đơn đả độc đấu vậy. Vì vậy nhìn bề ngoài thì có vẻ như ba người phải liên thủ mới thủ hòa được với bà ta, nhưng nếu chỉ đối phó với một trong ba người, thắng bại thế thế nào bà ta cũng không thể đoán chắc được. Nói một cách khác, với công lực của Vu Sở Hồng, cũng không thể nào thu thập được bất cứ ai trong ba người trước khi bệnh suyễn tái phát.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, cùng lúc ứng phó với ba người, công lực tự nhiên cũng tiêu hao càng nhiều, thời gian bệnh suyễn phát tác càng thu ngắn lại, vì thế nếu chỉ phải đối phó với một người, phần thắng của bà ta cũng sẽ nhiều hơn một chút. Vu Sở Hồng đột nhiên hít sâu vào một hơi, gương mặt già nua đỏ ửng lên, sau đó thì thôi không thở khò khè nữa.

Khấu Trọng mỉm cười hành lễ với Vu Sở Hồng: “Chi bằng ngồi xuống uống chén trà nóng, có gì từ từ thương nghị. Nếu bọn tiểu tử làm gì không đúng, tiền bối xin cứ giáo huấn”.

Hư Hành Chi là kẻ cơ trí, biết ngay Khấu Trọng muốn mượn miệng của Độc Cô Phượng và Vu Sở Hồng để truyền tin tức vừa nghĩ ra đi khắp nơi.

Độc Cô Phượng tỏ vẻ bức tức nói: “Phí lời, nể mặt các người có đạo hành, lần này tha cho các người một mạng, giao Hòa Thị Bích ra thì có thể đi ngay!”.

Trong bốn người chỉ mình Hư Hành Chi là nghi hoặc không hiểu tại sao Vu Sở Hồng bị đẩy bật ra mà Độc Cô Phượng vẫn lớn tiếng dùng khẩu khí đó nói chuyện với bọn Khấu

Trọng. Nhưng bọn Khấu Trọng thì biết rõ nàng ta không phải đang hồ ngôn loạn ngữ. Bạt Phong Hàn từng bị nàng ta chấn gãy đao, càng hiểu rõ được sự lợi hại của đối phương.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thì dựa vào võ công cao cường của Vu Sở Hồng mà đoán ra bản lĩnh của Độc Cô Phượng cũng không phải tầm thường. Lần đó, Hầu Bi Bạch đã từng tán tụng ngoại trừ Vu Sở Hồng ra thì Độc Cô Phượng là nhân vật lợi hại nhất trong Độc Cô phiệt, chỉ cần thành tựu của nàng ta gần bằng Vu Sở Hồng, lại không bị bệnh suyễn, thì đã không phải là chuyện đùa rồi.

Khấu Trọng giả bộ kinh ngạc hỏi: “Nếu như chúng ta có Hòa Thị Bích, đảm bảo sẽ lập tức đưa ra để tránh cảnh trở thành mục tiêu của các phương, thật không hiểu nổi tại sao hai vị cũng muốn lấy cái thứ bất tường này”.

Hư Hành Chi bước lên hai bước, đến bên cạnh Từ Tử Lăng, nghiêm mặt nói: “Tại hạ có thể đại biểu Khấu gia và Từ gia lập thệ, Hòa Thị Bích đích thực không nằm trong tay bọn họ, vì vậy căn bản không thể giao ra được”.

Vu Sở Hồng và Độc Cô Phượng đưa mắt ngạc nhiên nhìn nhau.

Vu Sở Hồng hừ lạnh nói: “Người là ai? Ở đây đâu đến lượt người lên tiếng?”.

Hư Hành Chi vuốt râu cười cười nói: “Văn bối Hư Hành Chi, trước đây từng làm việc cho Phương Trạch Thao ở Cảnh Lăng”.

Ánh mắt Độc Cô Phượng chuyển dịch ra chỗ Bạt Phong Hàn, khách khí hỏi: “Bạt huynh có thể lập thệ không?”.

Bạt Phong Hàn chau mày nói: “Bạt mỗ bình sinh chưa từng lập thệ, tất cả đều vì cảm thấy chuyện này thật vô vị đáng cười, có điều Hòa Thị Bích đích thực không nằm trong tay chúng ta, các người có tin hay không thì tùy”.

Bọn Khấu Trọng đều thầm khen tuyệt, y dùng cách này nói ra, so với thề thốt gì gì còn thuyết phục hơn nhiều.

Vu Sở Hồng cười lạnh nói: “Vậy tại sao con lừa trọc Liễu Không lại nhận định là các người là kẻ trộm?”.

Khấu Trọng cười khở nói: “Bởi vì chúng tôi đen đủi, đến Tịnh Niệm Thiền Viện trước một bước, cả cái bóng của Hòa Thị Bích cũng không thấy đâu, đã bị người ta đuổi đi rồi, vừa mới rời khỏi đó thì có người đoạt bảo thành công. Chúng tôi liền chẳng khác gì kẻ cầm ăn

hoàng liên, thay người ta gánh lấy mối họa này. Hừ, binh đến thì tướng ngăn, chúng tôi đâu có sợ ai chứ!”.

Song mục Vu Sở Hồng xạ ra những tia sắc bén, chăm chú nhìn thẳng vào mặt Khấu Trọng, rít lên nhờ nhờ: “Có phải Vương Thế Sung chỉ cho các ngươi đến đó không?”.

Bọn Khấu Trọng liền lập tức hiểu ra. Mục đích tới đây của hai người này, không phải Hòa Thị Bích, mà chỉ muốn đối phó với Vương Thế Sung. Giả như bọn họ có thể lấy được Hòa Thị Bích, sẽ công khai giao trả cho Tịnh Niệm Thiền Viện, như vậy thanh thế của Độc Cô phiệt sẽ tăng lên rất nhiều, đồng thời lại có thể tranh thủ được sự ủng hộ của Sư Phi Huyền và Từ Hàng Tịnh Trai. Nhưng càng quan trọng hơn là bọn họ muốn thăm dò quan hệ giữa Khấu Trọng và Vương Thế Sung, hy vọng có thể dựa vào chuyện này để chỉ ra Vương Thế Sung là kẻ đứng sau chủ sự việc trộm Hòa Thị Bích ở Tịnh Niệm Thiền Viện.

Đây là một mắt xích quan trọng trong cuộc đấu tranh của thế lực các phương.

Khấu Trọng gãi đầu nói: “Chuyện này có liên quan gì đến thượng thư đại nhân chứ?”.

Vu Sở Hồng bước lên một bước, sát khí lăng lẹ lập tức bao trùm cả không gian xung quanh, bà ta dậm mạnh cây trượng xuống đất quát: “Đừng giả bộ nữa, nếu không phải Vương Thế Sung, mấy kẻ vừa mới đến Lạc Dương như các ngươi làm sao biết được Hòa Thị Bích ở chỗ Liễu Không?”.

Hư Hành Chi là người đầu tiên cảm nhận được khí thế to lớn của bà ta, liền tiếp thoái lui hai bước, Từ Tử Lăng thấy vậy vội vàng dịch người lên chắn phía trước, bảo hộ cho y.

Sát khí càng thêm nóng nực.

Khấu Trọng làm bộ thờ dài nói: “Hiểu lầm! Hiểu lầm! Người nói cho chúng tôi biết Hòa Thị Bích ở đâu là Thượng Quan Long của Âm Quý Phái chứ không phải Vương Thế Sung, khi đó hần lấy điều này ra để đối lấy tính mạng, chẳng ngờ đây lại chính là cạm bẫy mà tên xấu xa này bày ra để cho chúng tôi đạp vào. Lần này đúng là lật thuyền trong mương rạch mà!”.

Vu Sở Hồng ngăn người ra, sát khí lập tức tiêu giảm.

Lúc này trên nóc nhà phía sau đột nhiên vang lên một tràng cười dài: “Nếu đã như vậy, tại sao lại trốn ở đây mà không đến gặp Vương Bạc ta?”.

Lúc này thì cả Vu Sở Hồng cũng phải thoáng động dung.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>